

Koliko je vreden jeden „Oče naš.“

Padar koli molimo, opravek imamo z Bogom: ali ga česa prosimo, ali mu kaj potožimo, ali se mu pa za kako dobroto zahvalujemo. Lehko rečemo: Molitev je pismo našega srcá, katero pošljemo Bogu iz te sôlzne doline, iz tega svetá. Vera naša je pa nebeški pismo-noša, ki nam to pismo nese k Bogu samemu. Po molitvi čutimo vselej nekaj blažen mir v naši duši. Ta mir pa je vže odgovor božji. Po molitvi se nam zazdi, kakor bi se ogreli v žarkih nebeškega solnca.

A najlepša molitev je „Oče naš.“

Da vidimo, otroci ljubi, kako lepa je ta molitev!

Začnè se takó: „Oče naš, kateri si v nebesih!“ Tù imenujemo Boga našega Očeta. Ako je Bog naš Oče, — nu potlej smo mi v nekakem sorodstvu ž njim. In to smo tudi, ker nas je Bog, naš Oče, po svetem Duhu pri sv. krstu posinóvil in za dediče nebeškega kraljestva storil. Naše pokolenje (rod) je torej zelo visoko in slavno. Mi smo rod Božji. In če prihajamo iz takó slavnega rodú, treba je, da tudi živimo, kakor se spodobuje takej rodovini: lepó in dostojno. — Mi smo otroci večnosti, otroci nebeškega kraljestva, plémíči Boga samega!

„Posvečeno bodi tvoje imé!“ Imé božje posvečujemo, kadar širimo pravo krščansko izomiko v čast božjo mej ljudi na zemlji ter Boga častimo z lepim in pobožnim življenjem.

„Pridi k nam tvoje kraljestvo!“ Kraljestvo božje na zemlji je sveta cerkev Kristusova. Cerkev Kristusova pa je kraljestvo resnice, pravice in mirú. Zatorej molimo, da bi mej vsemi ljudmi po vsem svetu vladala: resnica, pravica in mir božji.

„Izidi se volja tvoja, kakor v nebesih takó na zemlji!“ Volja božja nam je razodeta v svetej katóliškej cerkvi. V tej prošnji Boga prosimo, da bi vsi ljudje delali samó to, kar Bog hoče. Da bi se njegova sveta volja na zemlji takó spolnovala, kakor jo spolnujejo angeli in svetniki v nebesih. Da bi nam Bog dal potrebnih močí voljno prenašati tudi bridke ure našega življenja ter zvestó in natančno zvrševati vse naše dolžnosti tudi takrat, če bi nam bilo to še takó težavno.

„Daj nam danes naš vsakdanji kruh!“ Tu prosimo Boga, da bi nam dal vse, česar nam je treba, da si telesno in dušno življenje ohranimo. To je: jed, pijačo, obleko, stanovanje itd. Ob enem ga pa tudi prosimo, da bi dobrotljivo od nas odvrnil dragino, lakoto, pa tudi greh, po katerem večkrat take kazni prihajajo. Prosimo ga za naš vsakdanji kruh, katerega smo si sami pošteno zaslužili, kajti kruh, ki je ukraden ali pa nepošteno pridobljen, — ni naš kruh, nego ptuj. V tej prošnji tudi Boga prosimo, da bi nam ne bilo treba pri ptujih ljudeh prositi za kosček kruha, da bi imeli sami svoj kruh, da bi ne bili prosjaki.

„In odpusti nam naše dolge, kakor tudi mi odpuščamo svojim dolžnikom!“ — Tukaj prosimo, da bi nam Bog odpustil naše grehe, ter obljubujemo, da hočemo

tudi mi odpustiti vsem ónim, kateri nas žalijo in preganjajo. Če bi bili ljudje pomirljivi, če bi drug drugemu radi odpuščali razžaljenja, — ne bilo bi na svetu toliko pravn in zaporov; poravnali bi se samí mej seboj. Večkrat se pripeti, da imovit gospodar zaradi kakega majhnega razpora, ki ga ima s svojim sosedom, potroši po pravih vse svoje premoženje, zadolži se in postane prosjak.

„In ne vpelji nas v skušnjavo!“ Na svetu je povsod dosti priložnosti, da lahko kaj hudega storimo. Imaš priložnost, da lahko koga prevariš; imaš priložnost, da kradeš in se na nepošten način obogatiš. Tu je pač treba pokazati, da si junak božji ter premagaš vsako skušnjavo, ki te napeljuje na greh. Ako si le pameten, vse to ti je prav lahko. Kadar kaj takega zaželiš, kar je greh, takój iz začetka je treba, da zatareš v sebi hudo poželenje. Kadar začne hiša goreti, ogenj lahko s prstom pogasiš; kadar je pa hiša vže vsa v plamenu — potlej je prepozno.

„Temuč reši nas od hudega!“ to je: od vsakega greha. Tù prosimo, da bi nam bil Bog sam v pomoč, kadar se borimo z grehom ter bi nas obvaroval večnih in časnih kazni, ki pridejo po grehu, ki je največje zlò na svetu.

Vidite, otroci, to je pač lepa molitev „Oče naš“. V resnici lepa! — In kdo je sestavil to lepo molitev?

Učenci Kristovi prišli so nekoč žalostni k njemu in mu rekli: „Gospod! učenci Ivana Krstnika znajo tako lepo moliti, a mi ne znamo; osramotili so nas! Daj, nauči tudi nas, kako naj molimo k Bogu! In Jezus jim reče: „Kadar mólíte, molíte také-le: Oče naš, kateri si v nebesih“ itd.

V starej dóbi, za časa sv. Ivana Zlatoustá, živel je v malej Aziji imovit trgovec. Tudi on je v istem času vzprejel Kristovo vero. Ko se je učil moliti „Oče naš“, zeló se mu je ta molitev dopala. A on je bil trgovec; sodil in meril je vse le po novcih (denarji). Pa še danes je dosti ljudi, ki čujejo na imé kristjani, a merijo in ocenjujejo človeka le po njegovem imetku. Kdor ima mnogo premoženja, imovit je, in ta je mnogo vreden. Kdor je siromak — ta je nič na svetu in zanj se le malokdo briga. — Takó si je mislil tudi naš trgovec. Zatorej pošlje svojega slugo k sv. Ivanu Zlatoustu, da ga vpraša: Koliko je vreden jeden „Oče naš“? Sluga otide. Potujoč dva meseca, dospeje do sv. Ivana Zlatoustá ter mu reče: „Sveti oče! Moj gospodar me pošlje, da te vprašam: koliko je vreden jeden „Oče naš“? Sv. Ivan Zlatoust mu odgovori: „Jeden zlat novčič.“

Sluga se poslovi in vrne k svojemu gospodarju trgovcu. Ko pride čez dva meseca domóv, reče: „Sv. Ivan Zlatoust mi je dejal, da je jeden „Oče naš“ vreden jeden zlat novčič.“

Trgovec vpraša slugo: „Ali si pa tudi vprašal, kako velik da je ta novčič?“ Sluga odgovori: „Tega nisem vprašal.“

„Pojdi tedaj zopet nazaj in vprašaj ga, kako je velik ta zlat novčič?“

Sluga zopet otide na daljni pot. Ko pride drugič do sv. Ivana Zlatoustá, reče mu: „Moj gospodar želi zvedeti, kako da je velik ta zlat novčič?“

Sv. Ivan Zlatoust odgovori: „Tako velik kakor solnce.“

Ko se sluga domóv povrne, reče svojemu gospodarju: „Sv. Ivan Zlatoust mi je dejal, da je jeden „Oče naš“ vreden jeden zlat novčič, také velik kakor solnce.“

Trgovec reče: „Ali si pa tudi vprašal, kako je debel?“

„Ej, tega pa zopet nisem vprašal, ker mi tega nisi naročil,“ odgovori sluga.

„Pojdi tedaj in vprašaj tudi to,“ ukaže mu trgovec. Sluga otide. Ko pride tretjič do sv. Ivana Zlatoustu, reče mu: „Moj gospodar me zopet pošlje, da te vprašam, kako je debel ta novčič.“

Sv. Ivan Zlatoust odgovori: „Debel mora biti kakor ves svet, kajti „Oče naš“ je beseda božja iz ust Sina božjega; a Bog je z besedo ustvaril ves svet. Vsaka beseda božja pa je vredna toliko in še več kakor ves svet.“

Razven tega je še „Oče naš“ angelj váruh človeške duše. Kdor s pravo pobožnostjo in prav iz srca „Oče naš“ moli, njegove duše ne bode prevladal greh. Jedna sama človeška duša pa je več vredna, kakor ves svet, kajti sam Sin božji, ki je gospodar vsega sveta, daroval je samega sebe v odrešenje duš naših.

(Po „Golubu“ preložil Iv. T.)

K o l o š.

pretečenem letu opisali smo ob kratkem veliko kneževino Erdeljsko, ki je vzhodna mejna višava našega cesarstva, obdana na vseh straneh z gorami, ter vam podali tudi sliko, ki vam kaže Erdeljce v njihovej lepej narodnej noši (glej „Vrtec“ 1887. l. str. 153). Danes pa vam „Vrtec“ kaže prav dobro narejeno podobo mesta Kološa (Klausenburg), ki se šteje mej najimenitnejša mesta v magjarskej pokrajini Erdeljske kneževine. Kološ (po magjarsko Kološvar), leži ob malem Samoši, dotoku reke Tise, in je največje mesto v Erdeljskej kneževini. Mesto ima lep trg, ki se razprostira v tako obsežen prostor, da je videti, kakor bi imelo mesto mnogo več prebivalcev, kakor jih ima v resnici. Mesto šteje okoli 26.000 prebivalcev in je pglavitni sedež imenitnejših erdeljskih rodovin. V gotiškem slogu izpeljano cerkev sv. Mihela, katero je 1414. leta dodelal ogerski kralj Žiga, imajo še danes katoličani v svojem posestvu. V najbližej okolici Kološkega mesta ležeča predmestja nastala so v novejšej ddbi in so zidana po magjarskem okusu. Ceste so široke in zelo prašne, a većinoma nizke hiše stojé zadej za zelenimi vrtovi. Posebnih znamenitostij Kološ nima. Na glavnem trgu stoji kaj lepa cerkev sv. Mihela, katero smo vže poprej omenili; mesto ima tudi lep muzej, ogersko gledališče, vsučilišče (ustanovljeno 1873. l.) in več grofovskih palač. Še danes stoji rojstna hiša ogerskega kralja Matije Korvina, ki je bil rojen v Kološvaru dné 27. marca 1443. l. — Kakor znano, prišel je Matija Korvin po smrti svojega očeta, junaškega Ivana Hunjadija, v roke češkega kralja Ladislava, ki ga je imel na Dunaji in v Pragi dlje časa zaprtega, a po njegovej smrti (1457) je bil izvoljen za ogerskega kralja. Ko je iz Ogrskega prišlo poročilo o tej volitvi, izpustil je Jurij Podiebradski imenitnega ujetnika iz zavora ter mu obljubil svojo hčer Katarino za ženo, da bi si tako pridobil mogočnega zavéznika. — Priimek Korvin izvira od tod, ker so Hunjadiji krokarja, ki se po latinsko „corvus“ imenuje, z zlatim prstanom v kljunu nosili v svojem grbu. Ko je namreč Ivan Hunjadi še kot otrok s svojo materjo in njenim bratom potoval iz Erdeljskega, svoje domovine v Pešto, priletel je, kakor nam poroča pripovedka, krokar ter odnesel igrajočemu detetu dragocen, zlat prstan; a ujec je ustrelil predrzno ptico s svojim samokresom. Zunaj mesta se vidijo na zelenem